

Ongeleid Project

In deze tijd realiseer je je sterker dan ooit hoe beperkt je controle is over de loop der dingen. Dat kan je verontrusten, maar je kunt er juist ook een zekere mate van rust aan ontleen: meegaan in hoe de zaken zich ontwikkelen en je laten verrassen door wat er ontstaat.

Dat is iets wat ik ook vaak in mijn werk tegenkom. Je hebt een bepaald idee en daar ga je mee aan de slag. Maar een idee is een uitgangspunt, een wens en er gebeurt een heleboel totdat je een resultaat bereikt hebt. Het is deels een rationeel, controleerbaar proces – de keuze van je materiaal, de afmetingen, je werkwijze – en deels een intuïtief proces, onbeheersbaar dus. En ook in het geval van mijn meest recente werk overkwam me dit op weer een heel andere manier.

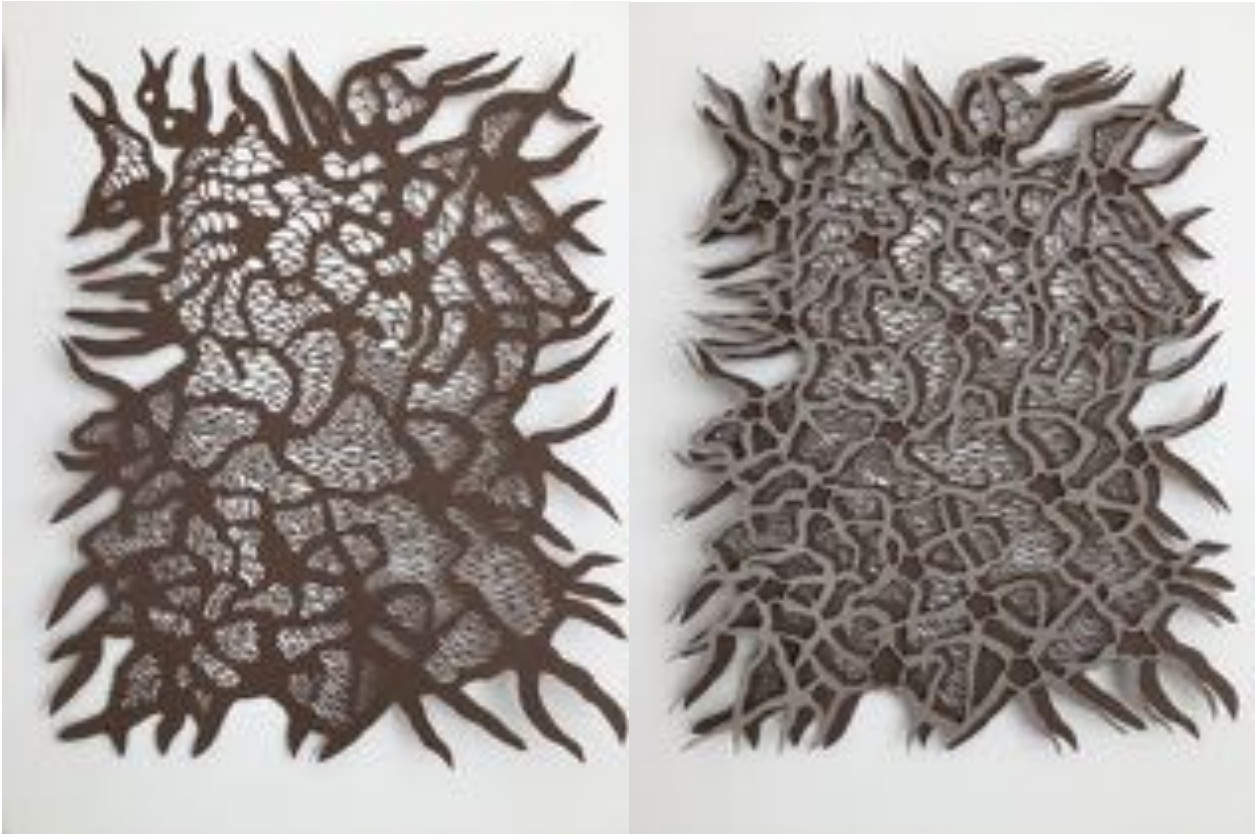
Archeologie en paleontologie zijn fascinerend. Nu we ons zo bewust zijn van de tijdelijkheid van de dingen is het prettig om je af en toe te verhouden tot de geologische tijd. Niet een mensenleven, maar miljoenen jaren vanaf het kleinste organisme tot aan de mens van nu: zo onmetelijk dat je er nauwelijks een voorstelling van kunt maken. Een omgekeerde kosmos, maar dan in tijd. Bladerend in een boek over fossielen kwamen er ammonieten voorbij die zo'n tweehonderdvijftig miljoen jaar geleden de oceanen bevolkten, tot ze vijftenzestig miljoen jaar geleden uitstierven. En zeesterren die al zo'n vijfhonderd miljoen jaar geleden op de zeebodem leefden en waarvan we nog altijd een aantal soorten tegen kunnen komen. Versteend, maar van een eeuwige schoonheid.

Dat deed me besluiten om een aantal ammonieten als uitgangspunt te nemen van een nieuwe tekening. Zogezegd, zo gedaan. De eerste tekening van vijf ammonieten resulteerde echter in zo'n compleet beeld, dat de tweede laag van zeesterren erachter de eerste laag tenietdeed. Ze verdroegen elkaar niet en ik moest ze tot twee individuele tekeningen maken. Ik moest dus beseffen dat wat ik – wellicht te rationeel – als idee in gedachten had gehad, me in werkelijkheid uit handen genomen werd. Aangezien de tekening van de zeesterren abstracter was uitgevallen ging ik daar als eerste mee verder. De wat springerige opengewerkte eerste laag 'vroeg' om een tweede versterkende laag – een soort schaduw die diepte suggereerde. Een derde laag complementeert nu de eerste twee.

Hoewel ik in eerste instantie een gevoel van teleurstelling niet kon onderdrukken dat mijn ammonietentekening niet geworden was wat ik me ervan had voorgesteld, werd ik blij verrast door hoe het proces zich verder intuïtief had ontwikkeld. Door het loslaten van een vooropgezet idee, gaf het werk zichzelf de vorm waar het – intrinsiek – om vroeg. De schaduwlaag bij de zeesterrentekening bleek een vondst. Het creëert zowel rust als kracht.

Nu ga ik dit principe ook toepassen op de ammonietentekening en ik verwacht dat de bovenlaag goed tot uiting zal komen zonder dat de tweede laag interfereert. Maar het resultaat hiervan laat nog even op zich wachten.

Het leek me een leuk idee om ook eens te laten zien wat ik zoal uitsnij. Ik bewaar alle (kleine) uitsnijdsels in potjes en hoop daar in de toekomst nog eens een rariteitenkabinet van te maken. In

dit geval heb ik de uitsnijdsels van de derde, donkere laag bewaard. Op een stuk wit papier gestrooid levert het de volgende 'compositie' op.

Ik hoop dat ik jullie met dit verhaal rond mijn meest recente tekening weer een beetje heb kunnen plezieren in deze binnentijd.

Met vriendelijke groet
Tonie van Marle